

¼adová smr• (#37)

Príspevok pridal elwe
Streda, 09 január 2008

“Tak, je koniec oddychovaníu, musíme vyrazi•“ navrhol Bushido h¾adiac tak na vysoké pohorie ktorého vrcholky sa strácali v hmle. Družina posilnená rumom vyrazila. Optimistické putovanie sa s pribúdajúcou vzdialenosou a výškou zmenilo na únavné plahoenie. Cesta sa po dvoch hodinách zmenila na kamenistú, neskôr sa objavil prvý sneh a teraz sa už po kolená brodili závejmi.

Silný severný vietor im pod šaty vhádal chlad a do očí vloeky snehu. Po èase sa zastavili a rozhodli že takto sa ĩaleko nedostanú pokia¾ im cestu spoma¾uje brodenie hlbokým snehom. Rozhodli sa teda pre výrobu snežníc. Úlohy sa zhostili dvaja hranièari Isa a Kriss a za pomoci provizórnych vetvièiek a rozpletených povrazov sa im podarilo vyrobi• „nieeo vèešie na nohy, ktorého úeel síce na prvý poh¾ad nebolo pozna•“, no v snehu sa im v tom šlo o èosi lepšie, keïže sa im nohy nezabárali do hlbokých závejov.

Medzitým si skupina dopriala chví¾ku odpoèinku a nieeo málo zjedla zo svojich zásob. Zima a poèasie tu však boli nehostinné. Neby• mocných kúziel èlenov družiny, ktoré im umožnili cíti• sa príjemne i v takom mraze kde by do hodiny pomreli od chladu tak by sa ich putovanie skonèili už pred èasom. Putovanie družiny sa hranièari snažili vies• po hrebeni hory.

Silný vietor sa ich snažil strhnú• do priepasti pod nimi, sneh a ¾ad im vhádal do očí a hustá hmla im obmedzovala výh¾ad na minimálnu hranicu. Aby nezablúdili, rozhodli sa teda priviaza• navzájom lanom a putova• tak v rade za sebou. Neskôr sa toto rozhodnutie ukázalo ako správne pri zasneženej roklíne na ktorú narazili. I keï to znie neuverite¾ne, Isovi sa podarilo nájs• v hlbokom snehu ve¾ký kameò a tým, že ho hádzal pred sebou zistil jak široká je asi roklina. Isa sa priviazal o lano a skoèil. Roklina bola úzka, no nepripravených by iste pohltila v svojich útrobach. Za Isom ju preskoèil plavným skokom mních a následne aj ostatní, istení lanom. Iba Marduk v •ažkom brnení •ažko funel ako ho skupina vy•ahovala lanom nahor.

Prvú noc prespali v malej zaviatej roklíne zabalený v deke a bez kúzla, ktoré by im umožnilo cíti• sa i tu príjemne by istotne pomrzli. Ráno pojedli o èosi viac stravy aby doplnili síl za celodennú námahu a Kriss sa rozhodol, šetri• jedlom, keïže nikto nevedel ako ĩaleko pred nimi je cie¾ ich cesty – kamenná veža služobníkov pána M. Používajúc talent hranièara prehovoril zvieracím jazykom k svojmu orlovi a prikázal mu nájs• a skoli• nejakú drobnú zver ak by na nieeo natrafil. Možno to bola iba náhoda, alebo dar od jeho boha, orol sa však vrátil do hodiny s mätvym snežným zajacom v pazúroch. Natešený Kriss výskal od radosti no len do chvíli, keï zistil, že ho nemá ako upiec•. Studené napol zmrznuté mäso odložil preto do batoha. „Áaach èi by som si len teraz dal chutné chrumkavé peèené kuriatko“ bedákal Isa. „Bude ti musie• staèi• aj tvrdé nasolené mäso a tvrdý chlieb“ odpovedal mu Bushido. „V kláštore sa ti èasto krát ani takéto jedlo nedostane, buï preto zaò viaèný“.

Už-už sa chystala skupina siahnú• do svojich zásob pre míoajúce sa potraviny keï ich naraz prekvapil Marduk svojou ve¾kou mocou. Sadol si k rozjímaníu a pokornou prosbou a neskonale tvrdou vierou v svojho boha, ktorý mu zveril dar urèitých magických schopností vyèaroval pred prekvapenou družinou kopy jedla. Peèené kurence, opekané mäso, lahodné omáèky, ovocie i èerstvý chlieb, to všetko bolo odrazu pred nimi na malom skromnom klerikovom obrúsku. „Na èo èakáte? Kým to vychladne?“ spýtal sa Marduk s úsmevom. Druhovia sa na chutné hody vrhli ako šelma na svojho koris•.

Posilnení chutným jedlom i oddychom pobrali sa ĩalej. Kúzlo, ktoré im umožòovalo cíti• sa v takomto zúrivom poèasí príjemne k tomu pridalo a družine sa odrazu cesta hrebeom hory nezдалa ani taká nepríjemná. O smrte¾ných nebezpeèenstvách a nástrahách divoèiny sa dozvedeli už o pár hodín neskôr. V hustej hmle na hrebeni hory, prudkom vetre a neustávajúcom snežení sa len •ažko odhaduje èas. Mohlo to by• okolo obeda, možno neskôr, kedy sa z hustej hmly pred nimi objavil gigantický vták a zaútoèil na druhov. Na svojich obrovských krídlach, ktoré by v neèase chránili pred dažím dva vozy i s koòmi sa zniesol pred druhov. Jeho pazúry, ostré ako dýky a zobák ve¾kosti konskej hlavy sa vrhli na druhov vidiac v nich chutný pokrm v tejto nehostinnej krajine. Iba Bushidova obratnos• mu pomohla, že obišiel útokom s iba rozdripaným ramenom a hlbokou ranou v boku. Zaèal sa ne¾útostný boj na život a na smr•. Skupina vedela, že pred

mohutným vtákom neutešenie a pokiaľ sa jej nepodarí zdolať ho bojom, potom padnú všetci do jedného. Zúrivé rany dopadali na lietajúceho tvora, Bushido zasadzoval rany svojimi rukami, Marduk povolal na pomoc veľké kladivo, ktoré sa zjavilo po jeho boku a spolu s ním sa vrhol palcátom na príšeru. Kriss, ktorý zvieral oba meče sekal zaslepený snehom a vetrom a zasadzoval rany tak isto ako čarodej a Isa zasypávali tvora strelami z luku a Krakonošovej čarodejnej paličky. V tom sa im však za chrbtom objavil druhý podobný tvor. O kúsok menší no zaútočil na družinu z druhej strany. Prekvapený Isa sa rozhodol zotrvať na mieste napriek tomu, že jeho telo pokrývali mohutné šrámy po pazúroch vtáka. Boj netrval dlho, no o to bol hrozivejší. Prvého tvora zabili práve vo chvíli keď sa za nimi zviezol k zemi mätvy Isa. Jeho telo bolo skrvavené a nieslo mohutné šrámy. Druhovia poklesli na duchu no nemohli teraz zaváhať, boli na pokraji síl a iba viera a odhodlanie ich držalo pri živote. S vypätím všetkých síl napokon porazili aj druhého mohutného vtáka, no ich druh ležal mätvy na zemi.

„Cieľ cesty nemôže byť ďaleko, skúsím ho kus poniesť“ navrhol zranený Bushido. Husté sneženie a nehostinná príroda by prikryli o chvíľu jeho telo a my by sme nemali nikdy možnosť pokúsiť sa za pomoci mocných síl priviesť späť jeho ducha, alebo aspoň slušne pochovať jeho telo. Ostatní súhlasili a družina sa pobrala ďalej. O necelú hodinu skutočne narazili na mohutnú železnú kamennú stavbu. „Šťastie je na našej strane“ riekol Marduk. "Na vežu sme natrafili asi iba náhodou, pretože v tomto počase nie je vidno na viac ako 100 stôp". A skutočne veža sa pred nimi týčila zhruba v tejto vzdialenosti. „Mohli sme tu putovať do skonania sveta a nikdy by sme ju nenašli“ doplnil a druhovia si až teraz uvedomili túto krutú skutočnosť a striasli sa pri pomyslení na akú riskantnú výpravu sa dali a čo by ich ešte za hustým snehovým závojom mohlo čakať.

Kruhovú kamennú stavbu nebola ani tak mohutná ako očakávali. Možno boli jej základy ukryté hlboko pod snehom a týčila sa asi do výšky 40 stôp. Jediný viditeľný vchod, ktorý viedol do útrob veže sa týčil vysoko nad nim pod špicatou strechou. Dvere a pred nimi malý balkón.

Skupina sa rozhodla, že sa tam pokúsia dostať za pomoci lana a kotvičky. Skutočne sa im po chvíli podarilo kotvičku zachytiť na vysunutom balkóne a Bushido sa poňal šplhať nahor.

Keď dosiahol dverí, otvoril ich aby zistil či nie sú uzamknuté. Drevené okované dvere sa s vrzgotom otvorili a vo vnútri odhalili mníchovi kruhovú miestnosť ktorú osvetľovali dve horiace fakle na stenách osvetľujúce miestnosť. V jej strede sa nachádzali dva odporné tvory vzhľadom pripomínajúce žaby stojace na dvoch nohách. Tie na počudovanie nejavili známky agresie no nekompromisne silným ľudským hlasom zahučali zborovo: „Heslo!“.

Bushido prekvapene zamrkal. „Heslo, ach áno, jasné, heslo samozrejme viem, len ma nechajte vydýchnuť po dlhej a namáhavej ceste“ snažil sa obľahnúť strážcov. Mních však nikdy nebol dobrý v klamaní a jeho úmysel bol očividný. „Heslo!“ požadovali ihneď strážcovia tajnú formulu. „Hneď to bude, tu ho mám napísané aj kolega ho vie“ odpovedal a zavrel z vonku za sebou dvere. „Zle je, chcem po mne heslo!“ snažil sa rýchlo zakričať na skupinu dole.

To už však Krakonoš za mumľania akéhosi kúzla vložil Krissovi do úst malého pavúka namočeného v živici a ten ho s nechuťou zjedol. Kriss o chvíľu nato vedel liezť po stene ako pavúk a rýchlo vyliezol k Bushidovi práve vo chvíli zúfaleho volania. Postavili sa bok po boku a vošli dnu. Podišli k dvom strážcom – žabám a po ceste vraveli: „... heslo je... smrť!“ a ako jeden sa vrhli každý na jedného prekvapeného strážcu. V tom čase už nahor liezol aj Marduk a Krakonoš a vošli dnu v bojovej vrave. Krakonoš zamumlal nejaké zaklínadlo a zo zeme sa poňali driapať akési chápadlá a chytať prekvapených strážcov. Tí im podľahli a uväznení v objatí mocných chápadiel sa stali zaraz bezbrannými. Skupina rozhodne nehodlala túto výhodu zahodiť a presne mierenými ranami skolila dve príšery behom krátkej chvíle. Po boji sa druhovia rozhládali okolo, no z miestnosti neviedol žiadny iný východ, žiadne schody, nič. Iba naproti v stene si všimli malého výklenku. V ňom našli list ktorý dovedol na stopu, že záhadný pán M. Ktorý im už dlho strpčuje život sa nachádza v pevnosti v na pohodí Thunder Peaks. Znavení celým dňom i ťažkými bojmi ktoré utrpeli sa rozhodnú oddýchnuť si vo veži. Tu sa rozhodnú na ďalšom postupe. Napriek tomu, že je tu istá pravdepodobnosť neúspechu zoslania mocného kúzla Krakonošom sa rozhodnú neriskovať dlhú cestu nehostinnou zimnou a nebezpečnou krajinou ale podstúpiť rituál mocného zaklínadla, ktoré by ich malo premiestniť na dané miesto ihneď. Po dohode a plánovaní nakoniec zvolia miesto, dobre známe všetkým členom. Miesto, ktoré už toľko krát navštívili a ktoré videli veľa krát. Miesto pred bránami Arabelu. Tam zamieril Krakonoš svoju myseľ, svoju predstavu a poňal sa mumľať silné kúzlo. Chvíľu sa nič nedialo, no zrazu druhov oslepil mohutný biely záblesk, ktorý ihneď pominul. Druhovia stáli pred bránami Arabelu. Krakonoš, Marduk, Kriss aj Bushido držiak zosnulého hraničiara Isu.